

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

CHRISTINE STIX-HACKL

15. maj 2003¹

I — Indledende bemærkninger

1. Nærværende sag vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens² (herefter »direktivet«), og nærmere bestemt, hvilken funktion et loft for garantiinstitutionernes betalinger har.

af arbejdsgiverens insolvens, især for at sikre betalingen af deres tilgodehavender, under hensyntagen til kravet om en afbalanceret økonomisk og social udvikling i Fællesskabet.«

Artikel 3, stk. 1, lyder som følger:

II — Retsforskrifter

A — *Direktiv 80/987/EØF*

2. Første betragtning lyder som følger:

»Det er nødvendigt at fastsætte bestemmelser til beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at garantiinstitutioner, med forbehold af artikel 4, sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, og som vedrører løn for perioden inden en bestemt dato.«

Artikel 4, stk. 3, første led, lyder som følger:

»Medlemsstaterne kan dog for at undgå udbetaling af beløb, der overstiger dette direktivs sociale sigte, fastsætte et loft over

1 — Originalsprog: tysk.

2 — EFT L 283, s. 23.

garantien for betaling af arbejdstagernes tilgodehavender.«

af 27. januar 1992³ (herefter »lovdekretet«). Derefter består der ved Istituto nazionale della previdenza sociale (herefter »INSP«) en garantifond, der indrømmer arbejdstagerne visse udbetalinger, såfremt disse har tilgodehavender som følge af deres arbejdsgivers insolvens.

Artikel 10 lyder som følger:

»Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for:

- a) at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at undgå misbrug
- b) at afvise eller begrænse den i artikel 3 omhandlede betalingspligt eller den i artikel 7 omhandlede garantipligt, såfremt det viser sig, at opfyldelse af pligten ikke er rimelig på grund af særlige forbindelser mellem arbejdstager og arbejdsgiver og af sammenfaldende interesser, der medfører en stiltiende aftale mellem disse.«

4. Størrelsen af de enkelte udbetalinger fra garantifonden beregnes således, at der i et individuelt fastsat maksimumsbeløb (herefter »totalbeløbet«) foretages bestemte fradrag. Differencen udbetales til arbejdstageren. Totalbeløbet svarer herved til tre gange maksimumsbeløbet for den pågældende »særlige skadeserstatning udover månedslønnen«, hvilket igen udgør en bestemt procentsats af den individuelle arbejds løn inden ophøret af arbejdsaftalen eller ansættelsesforholdet. De ydelser, der fradrages i totalbeløbet, er angivet i lovdekretet (»særligt lønkomensationstillæg«, løn og »mobilitetsgodtgørelse«).

III — Faktiske omstændigheder og hovedsagerne

B — Nationale bestemmelser

3. Til gennemførelse af direktivet havde Italien udstedt Decreto-Legge nr. 80/1992

5. Alle tre sager vedrører arbejdstagere, der har tilgodehavender i henhold til arbejdsaf-

3 — GURI af 13.2.1992.

taler eller ansættelsesforhold, da de pågældende arbejdsgivere er blevet insolvente. Arbejdstagerne havde ansøgt om udbetalinger svarende til størrelsen af deres tilgodehavender hos INPS' garantifond, men disse ansøgninger blev afvist enten helt eller delvist.

IV — De præjudicielle spørgsmål

6. I sag C-19/01 har INPS over for Alberto Barsotti⁴ afvist enhver udbetaling, da den af arbejdsgiveren udbetalte løn allerede lå over totalbeløbet.

9. I sag C-19/01 har Tribunale di Pisa udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

7. I sag C-50/01 har INPS delvist afvist at udbetale det beløb, som Milena Castellani har ansøgt om. INPS har fratrukket den af arbejdsgiveren udbetalte løn og de andre fradrag i totalbeløbet og tildelt hende differencen. Milena Castellani har dog anmodet om udbetaling af et beløb, der svarer til hendes samlede tilgodehavender for den relevante periode i henhold til arbejdsaftale eller ansættelsesforhold.

»Kan direktiv 80/987/EØF og de retsakter, der vedrører dette direktiv (dom af 19.11.1991, forenede sager C-6/90 og C-9/90 og af 10.7.1997, sag C-373/95), fortolkes således, at indførelsen inden for et løft af et forbud mod kumulation af den af Garantifonden ydede godtgørelse og den del af lønnen, der er udbetalt af arbejdsgiveren i de tre sidste måneder, kun er lovlig for så vidt angår det beløb, der overstiger den fastlagte mobilitetsgodtgørelse *ratione temporis*, for samme tidsrum, henset til, at de nævnte udbetalinger fra arbejdsgiveren tilsyneladende ligesom mobilitetsgodtgørelsen og med maksimalt samme beløb skal dække en afskediget arbejdstagers grundlæggende behov for økonomisk hjælp?«

8. I sag C-84/01 har arbejdsgiveren betalt Anna Maria Venturi løn for to af de tre sidste måneder. Anna Maria Venturi har ansøgt om, at INPS udbetaler et beløb svarende til hendes løntilgodehavende for den tredje måned. INPS har afvist ansøgningen, da den af arbejdsgiveren allerede udbetalte løn sammenlagt overstiger totalbeløbet.

10. I sag C-50/01 har Tribunale di Siena udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

⁴ — I den oprindelige hovedsag deltog tilsyneladende andre arbejdstagere ud over Alberto Barsotti (»Alberto Barsotti m. fl.«). Sagsfremstillingen i forelæggelseskendelsen vedrører dog alene Alberto Barsotti.

»Er antikumulationsreglen for beløb, der oppebæres som særligt lønkompenstationstillæg pr. måned, og den løn, som arbejdsgiveren oppebærer i referenceperioden

(artikel 2, stk. 4, i lovdekret nr. 80/92) — bl.a. på baggrund af Domstolens tidligere afgørelser vedrørende nævnte lovdekret — forenelig med direktiv 80/987/EØF? Der spørges navnlig

kel [4], stk. [3]), og idet den italienske lovgiver endvidere allerede tidligere har indført et loft ved artikel 2, stk. 2, i ovennævnte lovdekret

- 1) om denne antikumulationsregel kan anses for forenelig med direktivets formål (artikel 3, stk. 1), der er at sikre arbejdstagerne betaling af løn-tilgodehavender, som vedrører løn med hensyn til et bestemt tidsrum (artikel 3, stk. 2) og vedrørende en bestemt periode (i artikel 4, stk. 1 og 2), eller
 - 2) om denne antikumulationsregel beror på et socialhjælpskriterium, der ikke er i overensstemmelse med det sociale kriterium, der er lagt til grund for direktiv 80/987
 - 3) om denne antikumulationsregel fører til, at direktivet bliver virkningsløst eller delvist må lades uanvendt
 - 4) om denne antikumulationsregel kan anses for lovlige på baggrund af medlemsstaternes adgang til at fastsætte et loft over garantien for betaling af arbejdstageres tilgodehavender (artikel [4], stk. [3]), og idet den italienske lovgiver endvidere allerede tidligere har indført et loft ved artikel 2, stk. 2, i ovennævnte lovdekret
 - 5) om følgelig angivelsen »det højeste beløb i forbindelse med det særlige lønkompenstillæg pr. måned« i nævnte artikel 2, stk. 2, skal anses for at have en rent formel, regnskabsmæssig karakter eller karakter af en ufravigelig forudsætning (således at lovdekret nr. 80/92 også skal omfatte reglerne om social bistand til gennemførelse af det særlige lønkompenstillæg pr. måned, herunder antikumulationsreglen)
 - 6) om endelig antikumulationsreglen kan anses for lovlige på baggrund af den adgang, medlemsstaterne har til at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at undgå misbrug [direktivets artikel 10, litra a)]«.
11. I sag C-84/01 har Corte suprema di cassazione udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:
- »Kan der retmæssigt i henhold til artikel 4, stk. 3, i direktiv 80/987/EØF af 20. oktober

1980 — der bestemmer, at medlemsstaterne for at undgå udbetaling af beløb, der overstiger direktivets sociale sigte, kan fastsætte et loft over garantien for betaling af arbejdstagernes tilgodehavender for løn for de sidste tre måneder af arbejdsaftalen — stilles krav om, at arbejdstagere, hvis lønbeløb overstiger loftet, og som i de tre sidste måneder af ansættelsesforholdet har modtaget lønforskud, der er lig med eller overstiger nævnte loft, skal opgive en del af deres fordring, mens omvendt arbejdstagere, hvis løn er lavere end loftet, ved sammenlægning af eventuelle forskud fra arbejdstageren og udbetalinger fra det offentlige organ kan blive fyldestgjort fuldstændigt (eller med en højere procentdel)?«

spørgsmålene fra Tribunale di Pisa og Tribunale di Siena omformuleres, og det ville være tilstrækkeligt og repræsentativt for alle tre sager at besvare det af Corte suprema di cassazione stillede spørgsmål.

13. *Kommissionen* er ligeledes af den opfattelse, at de enkelte retsinstitutters præjudicielle spørgsmål burde sammenfattes og omformuleres, da de alle vedrører den samme problemstilling, nemlig om direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum skal fortolkes således, at det loft, som en medlemsstat kan fastsætte for en garantiinstitutionens udbetalinger,

V — Kan de præjudicielle spørgsmål antages til realitetsbehandling?

a) udgør et øvre loft for de tilgodehavender hos arbejdsgiveren på det pågældende tidspunkt, som garantiinstitutionen skal dække, med fradrag for de i dette tidsrum eventuelt modtagne udbetalinger, eller

A — *Parternes anbringender*

12. Den italienske regering har anført, at det i en sag i henhold til artikel 234 EF ikke tilkommer Domstolen at beskæftige sig med spørgsmålet om, hvorvidt national ret er forenelig med fællesskabsretten, eller gyldigheden og fortolkningen af nationale bestemmelser. Derfor skulle en stor del af

b) et totalbeløb, som garantiinstitutionen skal dække, og hvori der er foretaget fradrag for de beløb, som arbejdstageren har modtaget i det pågældende tidsrum.

B — *Stillingtagen*

elementer, som det under hensyn til sagens genstand er nødvendigt at fortolke«⁷.

14. For at Domstolen kan give den forelæggende ret et svar, der er nyttigt for hovedsagen, må de præjudicielle spørgsmål sammenfattes og omformuleres, således som Kommissionen og den østrigske regering med rette har opfordret til⁵.

15. Domstolen har inden for rammerne af artikel 234 EF hverken kompetence til at udtale sig om fortolkningen af bestemmelser i nationale love eller administrative forskrifter eller om disses forenelighed med fællesskabsretten. Den kan dog forsyne den nationale retsinstans med alle de fortolkningselementer vedrørende fællesskabsretten, som kan sætte retten i stand til at løse det forelagte juridiske problem⁶.

16. »Endelig er det i Domstolens faste praksis fastslået, at Domstolen, såfremt den har fået forelagt upræcist affattede spørgsmål, af det materiale, der er fremlagt af den nationale ret, og af akterne i hovedsagen, kan udlede de fællesskabsretlige

17. På grundlag af de i forelæggelseskendelsen indeholdte oplysninger er det tilrådeligt at omformulere de præjudicielle spørgsmål i de tre sager til ét præjudicielt spørgsmål:

Skal artikel 3, stk. 1, og artikel 4, stk. 3, første led, i direktiv 80/987/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens forstås således, at den i direktivet krævede beskyttelse af arbejdstagerne er sikret, når garantiinstitutionen kun skal betale arbejdstageren et totalbeløb til dækning af minimumsbehov, og der heri modregnes visse andre udbetalinger, herunder tillige udbetalinger fra arbejdsgiveren?

5 — Jf. dom af 18.11.1999, sag C-107/98, Teckal, Sml. I, s. 8121.

6 — Teckal-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 33, og dom af 4.5.1993 i sag C-17/92, Distribuidores Cinematográficos, Sml. I, s. 2239, præmis 8.

7 — Teckal-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 34, dom af 13.12.1984, sag 251/83, Haug-Adrion, Sml. s. 4277, præmis 9, og af 26.9.1996, sag C-168/95, Arcaro, Sml. I, s. 4705, præmis 21.

VI — Besvarelse af det omformulerede præjudicielle spørgsmål

ansættelsesforhold, men skal formindske en opsagt arbejdstagers behov, hvorfor den ikke kan nedsætte beløb, der skal ydes i henhold til direktivet.

A — Parternes væsentlige anbringender

18. Alberto Barsotti (sag C-19/01) er af den opfattelse, at lovdekretets bestemmelser, hvorefter lønfor-skud udbetalt af arbejdsgiveren fradrages i totalbeløbet, kun må fortolkes og anvendes således, at INPS skal betale de tilgodehavender, der følger af arbejdsaftalen eller ansættelsesforholdet, svarende til størrelsen af totalbeløbet, når arbejdstageren har lidt et tilsvarende tab på grund af arbejdsgiverens insolvens. Eventuelle forskud fra arbejdsgiveren burde i disse tilfælde ikke nedsætte totalbeløbet yderligere.

19. Milena Castellani (sag C-50/01) er af den opfattelse, at direktivet med garantiinstitutioner ikke tilsigter understøttelse til trængende, men skal yde en generel sikkerhed for tilgodehavender. Den italienske garantifonds totalbeløb kan derfor ikke forringes ved, at der foretages fradrag. Hun har påberåbt sig Domstolens dom i Maso-sagen⁸. Heri er det allerede blevet fastslået, at den italienske mobilitetsgodtgørelse ikke hidrører fra arbejdsaftaler eller

20. Anna Maria Venturi (sag C-84/01) er af den opfattelse, at de italienske bestemmelser vedrørende garantifondens indhold og formål er i strid med direktivet. Hun finder, at det i lovdekretet fastsatte totalbeløb under alle omstændigheder kun kan anses for at være i overensstemmelse med direktivet, såfremt det sikrer erstatning for den lidte skade.

21. Selv hvis totalbeløbet som sådant var foreneligt med direktivet, burde der under ingen omstændigheder kunne foretages fradrag heri. Størrelsen af udbetalingerne ville nemlig ellers variere afhængigt af, om arbejdstageren har modtaget yderligere ydelser fra arbejdsgiveren. Direktivet pålægger dog medlemsstaterne at træffe foranstaltninger i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens med henblik på at kompensere arbejdstagerens eventuelle tilgodehavender fra en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold. Anna Maria Venturi har henvist til udtrykket »loft« i direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum. Bestemmelsen antyder, at garantiinstitutionernes udbetalinger skal være garanterede beløb, og at fradrag derfor er utilladelige. Hun henviser endvidere til Domstolens dom i Maso-sagen⁹, hvorefter en del af de i italiensk ret fastsatte

8 — Dom af 10.7.1997 i sag C-373/95, Maso m.fl. og Gazzetta m.fl., Sml. I, s. 4051.

9 — Nævnt ovenfor i fodnote 8.

fradrag, nemlig mobilitetsgodtgørelsen, allerede er blevet anset for at være uforenelig med direktivet.

22. INPS har anført, at det fremgår af en systematisk fortolkning af direktivet, at garantiinstitutionerne skulle understøtte arbejdstagerne økonomisk i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Følgelig kan det ikke være direktivets formål at yde arbejdstageren ydelser ud over dem, han har modtaget af arbejdsgiveren.

23. Direktivets artikel 1 regulerer kompensationen for arbejdstagerens behov, der opstår, når arbejdsgiveren på grund af insolvens ikke har opfyldt tilgodehavender i henhold til en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold. Direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, refererer til garantiinstitutionernes sociale sigte, og første betragtning til direktivet henviser til »kravet om en afbalanceret økonomisk og social udvikling i Fællesskabet«. Ifølge INPS kan arbejdstagerens krav derfor kun være rettet mod en socialydelse, der i medfør af direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, kan ydes inden for et totalbeløb for at undgå udbetaling af beløb, der overstiger det sociale sigte.

24. Denne opfattelse er ikke i strid med Domstolens dom i Maso-sagen¹⁰. I den pågældende sag var den anfægtede mobilitetsgodtgørelse en økonomisk hjælp til arbejdstageren. Maso-dommen begrænser derfor ikke muligheden for, at garantifonden nedsætter udbetalinger med arbejdsgiverens forskud.

25. Den italienske regering har påberåbt sig direktivets formål og har i denne forbindelse henvist til Domstolens dom i sagerne Bonifaci og Berto¹¹ og Maso¹². Det følger af disse domme og af første betragtning til direktivet, at det tilsigter en social mindstesikring for arbejdstageren i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Derfor er lovdekretets bestemmelser forenelige med direktivet, for så vidt der heri er fastsat et totalbeløb, hvori der kan foretages fradrag for visse andre ydelser. Denne ordning har til formål at undgå uforholdsmæssige økonomiske byrder for staten.

26. Den franske regering har ligeledes henvist til Domstolens dom i Maso-sagen¹³, hvori Domstolen præciserede formålet med artikel 4, stk. 3, første punktum, og direktivets sociale sigte. Ifølge denne sag består direktivets sociale sigte i at sikre en

10 — Nævnt ovenfor i fodnote 8.

11 — Dom af 10.7.1997, de forenede sager C-94/95 og C-95/95, Bonifaci m.fl. og Berto m.fl., Sml. I, s. 3969.

12 — Nævnt ovenfor i fodnote 8.

13 — Nævnt ovenfor i fodnote 8.

fællesskabsretlig mindstebeskyttelse, idet der fastsættes økonomiske ydelser for tilgodehavender i henhold til en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Det fremgår af den anførte dom i denne sag, at arbejdsgiverens forskud på udestående fordringer ikke kan modregnes i udbetalinger fra garantifonden.

27. Kommissionen er af den opfattelse, at begrebet »loft« i direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, skal forstås således, at det er en øvre grænse for de tilgodehavender hos arbejdsgiveren, som garantiinstitutionen skal godtgøre, med fradrag for de ydelser, der eventuelt er blevet modtaget i denne periode. Direktivet har nemlig til hensigt at stille en garanti for arbejdstagerens tilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Den omstændighed, at direktivets artikel 4 giver medlemsstaterne mulighed for at begrænse garantiinstitutionernes betalingsforpligtelse, kan ikke indskrænke dette mål.

B — *Stillingtagen*

28. Begrundelsen for retternes forelæggelseskendelser og parternes anbringender i

sagen for Domstolen beskæftiger sig hovedsageligt med spørgsmålet om, hvorvidt de i lovdekretet fastsatte fradrag er tilladelige. Efter min opfattelse opstår problemet imidlertid inden, nemlig ved spørgsmålet om, hvorvidt en ordning som den, der er genstand for disse sager, er forenelig med direktivets mål og bestemmelser.

29. Parternes anbringender vedrørende fradragenes utilladelighed er i nærværende sag nemlig nært forbundet med en bestemt forståelse af arten af garantifondens udbetalinger. Inden spørgsmålet om fradragene behandles, skal det først undersøges, om direktivet overhovedet tillader en beregningsmåde som den i det italienske lovdekret for udbetalinger fra en garantiinstitution.

1. Beregningsmåden for udbetalinger fra garantifonden i henhold til lovdekretet

30. Som der allerede indledningsvist¹⁴ er blevet redegjort for, beregnes omfanget af de pågældende udbetalinger fra garantifonden således, at der under hensyn til

14 — Jf. ovenfor, punkt 3f.

størrelsen af den pågældende arbejdstagers seneste løn fastsættes et individuelt totalbeløb, hvori der til gengæld foretages eller kan foretages bestemte fradrag.

I modsætning hertil ville den samme arbejdstager, såfremt han i stedet kunne gøre et tilgodehavende hos arbejdsgiveren på 2 000 EUR gældende over for garantifonden, have krav på udbetalinger indtil loftet. Arbejdstageren ville altså modtage 2 000 EUR fra garantifonden.

31. Ordningen får dermed nødvendigvis følgende virkning, som jeg vil illustrere ved hjælp af et regneeksempel, som blev forklaret af en repræsentant for INPS under den mundtlige forhandling, og hvis resultat ikke blev bestridt:

En arbejdstager har fra tidsrummet inden insolvensens indtræden et løntilgodehavende på i alt 5 000 EUR. Heraf har arbejdsgiveren dog, inden ansøgningen om udbetalinger fra garantifonden blev indgivet, betalt 3 000 EUR, hvorved der bliver et tilgodehavende på 2 000 EUR tilbage. Det individuelle loft for garantifondens udbetalinger i denne arbejdsgivers tilfælde er på 2 000 EUR.

32. Som den italienske regering og INPS selv har fremhævet, er det for ordningen i lovdekretet lagt til grund, at udbetalinger fra garantifonden er »sociale sikringsydelser«, som skal dække den enkelte arbejdstagers minimumsbehov. Lovdekretets totalbeløb har dermed karakter af et teoretisk standardkrav, der er knyttet til den seneste, individuelle løn, og hvori der foretages visse individuelle fradrag for andre ydelser, der skal formindske den pågældende arbejdstagers behov. Kompensationen for det *faktiske, individuelle tab* (altså forskellen mellem tilgodehavenderne og de ydelser, som arbejdstageren vil modtage) kan således set ikke være et udslagsgivende kriterium.

Det italienske lovdekret skal forstås således, at arbejdstageren har krav på et teoretisk *totalbeløb* på højst 2 000 EUR, der — med forbehold — udgøres af arbejdsgiverbetalinger og øvrige ydelser plus udbetalinger fra fonden¹⁵. Dette beløb blev imidlertid allerede nået ved de arbejdsgiverbetalinger, der blev foretaget inden ansøgningen. Her ville arbejdstageren altså ikke længere modtage udbetalinger fra garantifonden.

33. Spørgsmålet er nu, om denne opfattelse, som tilsyneladende ligger til grund for det italienske lovdekret, er i overensstemmelse med direktivets målsætning.

15 — Jf. ovenfor, punkt 4.

2. Direktivets målsætning

34. Det skal for det første fastholdes, at hverken direktivets artikel 3, stk. 1, eller direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, indeholder konkrete oplysninger om, hvorledes størrelsen af en garantiinstitutions udbetalinger skal beregnes. Dette er derfor i princippet en sag for medlemsstaterne.

35. Den italienske regering har til støtte for sin opfattelse af direktivet hovedsageligt støttet sig på direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum. Det er dog tvivlsomt, om denne bestemmelse virkelig kan forstås således, at der heri kommer en opfattelse af garantiinstitutionernes udbetalinger til udtryk, hvorefter garantiinstitutionerne udbetaler »sociale sikringsydelse« til dækning af arbejdstagerens minimumsbehov.

36. Direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, taler dog om »dette direktivs sociale sigte« og begrundet dermed tilladeligheden af et »loft« i det tilfælde, hvor udbetalinger af beløb ellers ville overstige dette sigte. Men heraf kan vel ikke sluttes, at direktivets mål samlet set — kun — er rettet mod at dække minimalbehovene hos den arbejdstager, der er blevet berørt af sin arbejdsgivers insolvens. Denne bestemmelse er nemlig en undtagelsesbestemmelse. Den skal gøre det muligt at beskytte garantiin-

stitutioner, f.eks. i form af en fond finansieret udefra, mod at komme i betalingsvanskeligheder i forbindelse med enkelte store insolvenser.

37. Den centrale bestemmelse, der giver oplysninger om direktivets målsætning, findes i direktivets artikel 3, stk. 1. Denne bestemmelse, og i øvrigt også første betragtning til direktivet, taler imod, at udbetalinger fra en garantiinstitution skal anses for »sociale sikringsydelser« i den skitserede forstand.

38. Direktivets artikel 3, stk. 1, definerer indholdet af medlemsstaternes forpligtelse, idet de skal sikre »arbejdstagerne betaling af tilgodehavender«¹⁶. Også i første betragtning tales der om, at »betalingen af deres [arbejdstagerens] tilgodehavender« skal sikres gennem direktivet. Dette viser, at direktivet primært forfølger målet om at sikre udbetalinger som kompensation for arbejdstagerens tilgodehavender, og at en formindskelse af de behov, der muligvis kan opstå i denne sammenhæng, ikke står i forreste række.

16 — Dom af 2.2.1989, sag 22/87, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 143, præmis 7 og 11, og dommen i sagen Mlaso m. fl. (nævnt ovenfor i fodnote 8).

3. Fortolkning af direktivet i forhold til fradragene

39. Det fremgår af parternes anbringende desangående, at spørgsmålet om, hvorvidt fradrag er tilladelige, tilsyneladende kun opstår, såfremt man ikke stiller spørgsmålstegn ved den italienske opfattelse vedrørende garantiinstitutionernes udbetalinger i forhold til fællesskabsretten. Da jeg ikke finder, at der er belæg for en sådan opfattelse i direktivet, er det ikke nødvendigt her at komme ind på spørgsmålet om, hvorvidt fradrag er tilladelige.

40. Da besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål skal gøre det muligt for de forelæggende retter at fortsætte behandlingen af hovedsagen under hensyntagen til gældende fællesskabsret, forekommer det alligevel hensigtsmæssigt i al korthed at fremsætte enkelte principielle bemærkninger vedrørende de fradrag, som kan foretages i det krav på ydelser, der kan gøres gældende mod en garantiinstitution til beskyttelse af arbejdstagerne ved arbejdsgiverens insolvens.

41. Det fremgår af direktivets artikel 3, stk. 1, at størrelsen af udbetalingerne i sagens natur skal orientere sig efter størrelsen af *ikke* betalte løntilgodehavender i en ordning, hvor en garantiinstitution skal sikre betalingen af arbejdstagerenes tilgode-

havender i forbindelse med insolvens. Dette betyder, at ydelser, som arbejdsgiveren allerede har betalt, eller som tredjemand har betalt for hans regning, ikke må erstattes af garantiinstitutionen.

42. Desuden har Domstolen i Maso-sagen allerede fastslået, at direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, og artikel 10 i princippet giver medlemsstaterne mulighed for at indføre antikumulationsregler. Det er imidlertid kun bestemte andre ydelser¹⁷ og sådanne ydelser, der oppebæres samtidigt og derfor må betegnes som misbrug¹⁸, som kan modregnes i kravet mod garantiinstitutionen.

43. Det tilkommer de forelæggende retter at fastslå, om og i hvilket omfang der kan eller skal foretages fradrag for de omstridte beløb ved en beregning af udbetalinger fra en garantiinstitution, der skal sikre arbejdstagerne betaling af tilgodehavender i direktivets forstand. Hvis der kunne foretages fradrag, skulle de forelæggende retter tage hensyn til de kriterier, der følger af direktivets artikel 4, stk. 3, første punktum, og artikel 10. Jeg skal her navnlig gøre opmærksom på, at Domstolen i denne forbindelse allerede har beskæftiget sig med den italienske mobilitetsgodtgørelse i henhold til den dagældende lovgivning i Italien i Maso-sagen¹⁹.

17 — Jf. navnlig præmis 57 ff. i den i fodnote 8 nævnte dom.

18 — Direktivets artikel 10.

19 — Dommen nævnt i fodnote 8, præmis 59.

VII — Forslag til afgørelse

44. I betragtning af ovenstående foreslås Domstolen at besvare det omformulerede præjudicielle spørgsmål således:

»Direktiv 80/987/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens og navnlig artikel 3, stk. 1, og artikel 4, stk. 3, første punktum, skal forstås således, at den i direktivet krævede beskyttelse af arbejdstagerne ikke er sikret, når en garantiinstitution kun skal betale de berørte arbejdstagere et totalbeløb til dækning af minimumsbehov, og der heri modregnes visse andre udbetalinger, herunder tillige udbetalinger fra arbejdsgiveren.«